

henlede Opmærksomheden paa § 10. Der staar i denne Paragraf, at naar Politimesteren beroppe, det jo ubøder Tolddopshnet, saar Mistanke om, at et Skib har overtraadt Forbudet mod Udførsel af Smør, Margarine eller Oleomargarin fra Færøerne ved at tage nogle af disse Varer ombord, er han berettiget til at foretage den fornødne Undersøgelse for at faae at vide, om denne Forsøelse har fundet Sted eller ikke. Saa staar der fremdeles i Paragrafen, at hvis det viser sig, at Mistanken er begrundet, at der altsaa findes lige forbudne Varer ombord i Skibet, skulle Omkostningerne ved denne Undersøgelse bæres af den, der har forset sig, altsaa vel af Skipperen eller Skibet, men hvis det viser sig, at Mistanken er ubegrundet, bæres Omkostningerne af Statskassen. Jeg maa dog gjøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, hvilke Følger en saadan Bestemmelse kan have for Statskassen. Jeg gaar ud fra som en Selvfølge, at de ærede Politimestre beroppe ere dygtige og tænksomme Folk, der ikke løbe med Vinstangen, men en saadan Mand kan alligevel faae en Mistanke, der senere viser sig ubegrundet, uden at der kan lægges ham det Mindste til Last. Han kan faae en Anmeldelse, som han har Grund til at antage for sandfærdig og rigtig, men som senere viser sig ikke at være det — det er vistnok Noget, der kan hende enhver Politimester — og paa Grundlag af denne Anmeldelse lader han Undersøgelsen foretage. Nu er der ingen anden Maade at undersøge, om en Gjenstand findes i et Skib eller i en Badsæk, det er jo det Samme, end at tage Alt ud, hvad der er i Skibet eller Badsækken. For at komme til fuldstændig Klarhed, om et Skib har Smør eller Margarine ombord, som er udført fra Færøerne, vil det være nødvendigt at løse hele Skibet ud. Jeg kjender ikke Havneforholdene paa Færøerne, jeg antager, at de ere noget primitive, formodentlig omtrent som heri Kjøbenhavn, saaledes at et større Skib f. Ex. ikke kan lægges til Bolværket, men maa løse i Vægtene. Naar Varerne komme i Land, er der hverken Skur eller Noget at lægge dem under, men de maa ligge paa en aaben Plads ligesom her, udsatte for Klimaets Paavirkninger, og der findes formodentlig heller ingen Mæskkraft beroppe, ligesaa lidt som herne, til at gjøre det Arbejde hurtigt og let. Det vil altsaa blive en langvarig og som Følge deraf overordentlig kostbar Historie. Hvis Noget har set nogenstunde en Dom eller et Forlig i en saadan Sag, der angaar Opholdet af et Skib, ville de have set, at det er meget store Summer, her er Tale om, og altsaa vil en

Politimester paa Færøerne i al Ufshighed gaaende efter en Anmeldelse, som han har havt al Grund til at anse for rigtig, kunne komme til at paabyrde Statskassen ganske overordentlige Beløb. Dette forekommer mig saa betænkeligt, at jeg for mit Vedkommende ikke kan gaa ind paa en saadan Bestemmelse som den, der her foreligger. Men jeg haaber, at det Udvalg, der faar med Sagen at gjøre, vil have sin Opmærksomhed henvendt derpaa og staffe os en anden Bestemmelse, hvis vi i det Hele taget skulle vedligeholde dette Udførselsforbud. Men er da ogsaa dette Udførselsforbud saa nødvendigt? Og har man ret betænkt, hvad det bethyder? Veed man f. Ex. at Alt, hvad der bringes ombord fra Land i et Skib, der seiler bort, udføres? Nu vil jeg antage, at Skibe, som komme til Færøerne, i Reglen ere saaledes provianterede, at de ikke behøve nogen videre Forsyning beroppe, men det kan ogsaa være, at det Modsatte er Tilfældet: Der kan godt komme et Skib til Færøerne, som mangler Et og Andet, der kan komme et Skib ind, som slet ikke har Smør eller Margarine ombord, og saa ønsker at kjøbe Noget. Det kan være et Handelskib, men det kan jo ogsaa f. Ex. være en fremmed Orlogsmænd; vi have jo havt det Tilfælde, at en fransk Keiserprinds har besøgt Færøerne. Sæt nu, at en saadan fremmed Orlogsmænd eller fremmed Keiserprinds kommer til Færøerne, og ikke har Smør til sit Brød, saa henvender han sig til Kjøbmændene derom. Nei, sige de, vi kunne ikke levere Dem Noget — det staar i § 12, at den, der overtræder § 3 — som indeholder Udførselsforbudet — straffes med Fængsel. Hvis en Mand altsaa sælger denne Keiserprinds en Daase indpakket Smør eller hviltetjømhelst Andet, der kan smøres paa Brød, saa er han underkastet Fængselsstraf. Altsaa det tør han ikke gjøre. Naar saadan ullykkelige fremmede Prinds spørger, hvad han da kan faae at smøre paa Brødet — ja, saa kan faae Tællelys! Det er det Gæste af den Art, der maa udføres derfra. Jeg veed dog virkelig ikke, om vi i et Land, hvor vi ere medraadende over Lovgivningen, kunne gaa med til at udstede et saadant Forbud, at forbiøende eller anløbende Skibe ikke kunne faae en saadan Nødvendighedsartikel som Smør eller Margarine til deres Proviantering. Jeg tror endvidere, at vi med stor Sindssvo kunne stryge hele dette Forbud. Hvorfor er Forbudet udstedt? Det maa jo være, fordi man frygter for, at der skal ske en lumsk Transithandel, at hvis vi nu gaa hen og forbyde Udførsel af Margarine her i Landet, sneedige Kjøbmænd saa